

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΞΥΝΕΝΩΣΙΣ.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΩ: ΦΙΛΩ:

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΩ:

« Δευιλίφ πολλά ελάπτεται βροτοί »
Μένανδρ.

Ευρισκόμεθα ἐν τῇ νήσῳ τῶν ἀμυ-
θήτων καλλονῶν, ὅπου τὸ ἔρ ηδύτερον
ἢ ἄλλοθι ἀποπνέει πάντα τῆς εὐδαιμο-
νίας τὰ ἀρώματα, καὶ ὅπου ἡ χελιδὼν
διὰ μυρίων ἀμμονικῶν μελωδιῶν κα-
τακλεῖ τὰς ἀκοὰς ἡμῶν πληροῦσα
τὸν αἰθέρα, καὶ ὡσανεὶ μετὰ δυσσε-
σκείας φαίνεται ἐγκαταλείπουσα κατὰ
τὴν προσέγγισιν τῆς δριμείας ἐποχῆς
τὸν ὠραῖον αὐτὸν παράδεισον, ὅπου ἡ χα-
ρὰ βασιλεύει πανταχοῦ καὶ ὅπου ἡ ζωο-
γόνος τοῦ Ἰψίστου πνοὴ φαίνεται ὅτι
ἐνεφύσησεν ἐνταῦθα νέαν ζωὴν καὶ ὑπαρ-
ξιν. Εἴμεθα τέλος ἐν τῇ νήσῳ τῶν
Φαιάκων ἐν ἣ ἡ φύσις περιβέβληται
τὸν πολυτελεῖ αὐτῆς κόσμον ἐν ὅλῃ αὐ-
τοῦ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ὅπου τὸ κύμα
φιλεῖ τὰς φιλοξένους καὶ μαγευτικὰς ἐκεί-
νας ἀκτὰς ὡς φλογερὸς ἔραστής ἀσπάζε-
ται τὴν ἐρωμένην του, ἠδέως προσδεχο-
μένην τὰ θαπέματα· ἐν τῇ χώρᾳ τέ-
λος, ἦν τοσοῦτοι ἀπὸ Ὀμήρου μέχρι
τοῦ τελευταίου Γερμανοῦ περιηγητοῦ
διὰ μυρίων μαγευτικῶν χρωμάτων ἐ-
ξύμνησαν... Ἄλλὰ διὰ τί νῦν τὰ πτηνὰ
σιγῶσι, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀναφαίνεται κε-
κυρὸς τι ἄστρον ἄνθος, καὶ τὸ κύμα,
σφοδρῶς ἐπερχόμενον συντρίβεται ἐπὶ
τῶν βράχων; Εἶναι Δεκέμβριος μὴν τοῦ
ἔτους 1870, ἡ δωδεκάτη ὥρα τῆς ἐ-
σπέρας. Σφοδρὸς ἄνεμος αἰφνηδῶς ξέ-
γεραθεῖς ταραττεῖ τὰ; ὑψηλὰς κορυ-
φὰς τῶν δένδρων, ἐν ᾧ πλεῖστα ζο-
φρὰ νέφη συσσωρευόμενα ἀπειλοῦσι τὴν
προσεχῆ ἔλευσιν τῆς τρικυμίας. Ἡ
πρὸ τινων ὠρῶν φαιδρὰ καὶ γελόσσα
φύσις ὡσεὶ τὰ πένθημα ἐνδεδυμένη, πα-
ρουσιάζει νῦν θέαμα φοβερὸν καὶ φρι-
κῶδες· ἦδη μακρόθεν ἀκούεται ὁ με-

γαλοπρεπῆς κρότος τῆς βροντῆς, ὃν
βραδέως ἐπαναλαμβάνει ἡ ἠχὴ τῆς
ἐρημίας. Ψυχὴ ζωσα δὲν φαίνεται ἐν
τῷ προαστείῳ Μανδουκίῳ, ὅπου συμ-
βαίνει ἡ σκηνὴ ἦν μέλλομεν νὰ διηγη-
θῶμεν· οἰκίαι καὶ ἐργαστήρια εἰσὶ κα-
τάκλειστα, οὐδεὶς ἀκούεται ὀύρβος,
οὐδ' ὁ ἀπομακρυνόμενος ἤχος ἀνθρω-
πίνων βημάτων. Σιωπὴ παραπλησία τῇ
τοῦ τάφου βασιλεύει περίξ. Ἄλλὰ τίς
γλυκεῖα θρηνητικὴ φωνὴ πλήττει αἴ-
φνης τὰς ἀκοὰς ἡμῶν; Εἶναι φωνὴ παι-
δίου. Παιδίον θρηνεῖ· ἀνὴρ ἐξηπλωμέ-
νος εὐρίσκειται πρὸ αὐτοῦ ἐξωθεν τῆς
θύρας μικρᾶς οἰκίας, καὶ ὀλίγον μακρὰν
αὐτῶν βιολίον καὶ κιθάρα ἐρριμμένα.

Τίς ἐστὶν ὁ ἀνὴρ οὗτος καὶ τὸ θρη-
νοῦν αὐτὸν παιδίον; Κατὰ τὸ παρὸν
καλύπτομεν αὐτοὺς διὰ τοῦ μέλανος πέ-
πλου τοῦ μυστηρίου, καθὼς ἡ νύξ καλύ-
πτει τὰ σύμπαντα, ἐπειδὴ ἡ συνέχεια
τῆς διηγήσεως θὰ φανερώσῃ τοῦτο πρὸς
τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Τοῦτο
μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐκ
διαλειμμάτων ἠκούοντο αἱ ἐξῆς λέξεις
διακοπτόμεναι ὑπὸ τῶν λυγμῶν τοῦ
ταλαιπώρου παιδός. « Πατέρα μου, πα-
τέρα μου, σῆκω... τί θὰ γείνω τὸ
δυστυχὲς μόνον, ἐπάγωσαν αἱ χεῖρες
μου, ἐσθέσθη ἡ φωνὴ εἰς τὰ χεῖλη μου...
δὲν ἔχω κανένα εἰς τὸν κόσμον...
ποῖος θὰ μὲ εὐσπλαχισθῆ;... » Ἄλλ'
αἴφνης ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἀνοίγεται
καὶ δύο γυναῖκες παρουσιάζονται. « Δι-
κατερίνη, βοήθησόν με νὰ συνδράμω-
μεν τοὺς δυστυχεῖς τούτους, ἡ φωνὴ
τοῦ καθήκοντος τὸ ἐπιβάλλει, διότι
εἶναι ἀδελφοὶ μας.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν τῆς νυκτὸς ἦν
περιεγράψαμεν, ἐν τινι δωματίῳ
τῆς οἰκίας πρὸ τῆς ὁποίας εἶδομεν
χθὲς τὸ παιδίον, φαίνεται καθήμεν
πλησίον κυκλοτεροῦς τινος τραπέζης γυ-
νὴ τις ὑπερβάσχα ἤδη τῷ τριακοστῶν ἔτος
τῆς ἡλικίας, ἦν εὐκάλως ἀναγνωρίζο-
μεν ὅτι εἶναι ἐκείνη ἣτις χθὲς τῇ βοη-
θείᾳ τῆς ὑπηρετρίας της ἔδωκεν ἄσυ-
λον εἰς τοὺς νυκτερινούς ἡμῶν πλά-

νητας. Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶναι ὠραία, ἀλλὰ τὸ ὄλον τοῦ προσώπου της ἀποπνέει γλυκεῖαν τινὰ συμπάθειαν ἀναπληροῦσαν πολλάκις τὰ θέλητρα τῆς σωματικῆς ὠραιότητος. Οὐχὶ μακρὰν αὐτῆς ἀταράχως κοιμᾶται ὁ μικρὸς παῖς οὔτινος τὸ μειδιῶν πρόσωπον ἀκουσίως προσελκύει πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς μαγείας ἐκείνης ἣν πέριξ ἐπιχέει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ καλλονή. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὸν ν' ἀναπαυθῆ μετὰ τοσαύτας ἀλγεινὰς περιπετείας ἐν τῇ γαλήνῃ ἐκείνῃ, ἥτις μόνον εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἰδιάζει. Ἄλλὰ τίς ὁ σχεδὸν γέρων ἐκεῖνος, οὔτινος τὸ μέτωπον φαίνεται ὅτι ἔρρυτίδωσαν μᾶλλον αἱ δειναὶ προσβολαὶ τῆς τύχης ἢ ὁ χρόνος; Εἶναι ὁ σύντροφος τοῦ μικροῦ παιδὸς, οὔτινος εἰς τὸ πλάγιον εἶδομεν χθὲς ἔρριμμένα κιθάραν καὶ βιολίον. Ἄς ἀκούσωμεν αὐτὸν οἰκείως διαλεγόμενον μετὰ τῆς γνωστῆς ἡδῆ πρὸς ἡμᾶς γυναϊκός. — Τίς θὰ ἐλεγέ ποτε ἀγαπητῆ μου Ἀγγελικῆ, ὅτι ἔμελλον ἡμέραν τινὰ νὰ σ' ἐπανίδω, ἀφοῦ τοσοῦτον σκληρῶς σ' ἐγκατέλειψα! Δὲν εἶχον γνωρίση ὁ ἄθλιος ὁποῖαν ἀγγελικὴν καρδίαν ἔμελλον νὰ σπαράξω, ἀφαρπάξω σοὶ τὸ τέκνον τῶν σπλάγχμων σου, τὴν μόνην σου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐλπίδα! Συγχώρησόν μοι, ἔλεος, Ἀγγελικῆ. — Τί λέγεις, Ἰωάννα, νὰ σὲ συγχωρήσω; Ἀπεναντίας σοὶ εὐχαριστῶ, διότι μοὶ ἐπανεδωκας τὸν υἱόν μου. τὸν προσφιλῆ ἡμῶν ἄγγελον. Ἐνθυμείσαι, Ἰωάννη, τὴν τελευταίαν ἐκείνην νύκτα ἣν διτγαγόμεν ὁμοῦ; Ὡ! ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῆ τῆς μνήμης μου! Φαντάσθητι τὴν ἐκπληξίν μου, ὅτε εἰς μάτην σὲ περιέμενον νὰ ἔλθῃς μετὰ τοῦ Ἀλεξίου, (οὕτως ὠνομάζετο τὸ μικρὸν παιδίον). Πτωχὴ οὕσα ἠναγκάσθην νὰ εἰσέλθω ὑπηρέτρια παρὰ τινι ἀγαθῇ κυρίᾳ. Μετὰ καιρὸν ἤλθον ἐνταῦθα μετὰ τῆς κυρίας μου ἕνεκα τῆς πασχούσης ὑγείας της, ὅπου καὶ πρό τινων ἐτῶν ἐτελεύτησε κληροδοτήσασα καὶ πρὸς ἐμὲ ἱκανὸν ποσὸν χρημάτων ἵνα συντηρῶμαι. Ἐκ-

τοτε ἄσχετος τῆς κοινωνίας καὶ μονήρης ἐξῆσα μέχρι τῆς χθὲς ἐν τῷ προαστείῳ τούτῳ οὐδέποτε παύσασα νὰ ἱκετεύω τὴν Δέσποιναν ὅπως μοὶ ἀποδώσῃ τὰ προσφιλέστερα δι' ἐμὲ ἐπιγῆς ἀντικείμενα. Καὶ ἡ Δέσποινα, ὡς βλέπεις, μὲ ἤκουσεν. Ἀπὸ σήμερον ἡ ἐλπίς ὀλιγωτέρου μέλλοντος πληροῖ φαεινῶν ἀκτίνων τὸ σκοτεινὸν παρελθόν μου, καὶ τὰ ῥόδα τῆς εὐδαιμονίας ἀρχονται πλέον νὰ θάλλωσι καὶ δι' ἐμὲ.

— Καὶ ἐγὼ πῶς θὰ σοὶ διηγηθῶ τὸν θδελυρὸν καὶ πλάνητα βίον ὃν διήγαγον, ἀφοῦ σ' ἐγκατέλειψα, μέχρι τῆς χθὲς; Ὁ θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἐπαξίως τοῦ ἐγκλήματος μ' ἐτιμώρησεν. Ἄμικ ἀπεσπάσθην τῶν ἀγκαλιῶν σου, μετὰ τῶν ὀλίγων χρημάτων, ἃ εἶχον, ἐπορεύθην εἰς Ἀθήνας. Δὲν εἶχον ἤδη παρέλθῃ τρεῖς ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐκεῖ δικιμονῆς μου, ὅτε εἶδον εἰς τὸν περιίπκτον ὠραίαν τινὰ κυρίαν ἐποχοιμένην. Ὡ Ἀγγελικῆ μου, συγχώρησόν μοι... μοὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα καὶ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο μ' ἐσαγήνευσεν ὑπῆρξεν ὁ σπόρος ἐξ οὗ ἔμελλε νὰ βλαστῆσῃ τὸ γιγαντιαῖον δένδρον τῆς δυστυχίας μου. Προσεπάθῃσα νὰ σχετισθῶ μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης καὶ τὸ ἐπέτυχον. Ἦτο χήρα στρατιωτικοῦ πρό ὀλίγου χρόνου ἀποθανόντος. Ἐκτοτε ἤρχισε δι' ἐμὲ ἡ ζωὴ τῆς ἀπωλείας. Νυχθημερὸν διασκεδάσεις, ὄργια. Μὴ δυνάμενος διὰ τῶν ὀλίγων χρημάτων ἄτινα μοὶ ἐναπέμενον νὰ κορέσω τὰς ὀρέξεις τῆς Φρύνης ἐκείνης, ἐδόθην εἰς τὸ χαρτοπαίγιον! — Καὶ ὁ μικρὸς ἡμῶν Ἀλέξιος; (διέκοψεν ἡ γυνὴ) — Εὐτυχῶς τὸν εἶχον παραδῶσῃ ἐπ' ἀμοιβῆ παρὰ τινι ἐντίμῳ οἰκογενεῖᾳ... Ἄλλ' ὁ δαίμων ἐκεῖνος ταχέως μ' ἐγκατέλειψε. Δάκρυα, παρακλήσεις, τὰ πάντα εἰς μάτην ἡ καρδία αὐτῆς ἦτο γρᾶνίτης ἐναντίον τοῦ ὁποῦ συντερίβοντο τὰ πάντα! Διὰ νὰ κατευνάσω τὸ πάθος ἐκεῖνο παρεδόθην μανιωδέστερον εἰς τὸ χαρτοπαίγιον... Ἄλλ' ἡ τύχη μὲ κατεδίωκεν. Βίς τὰ καταγῶγια

ἐκεῖνα ἐγνώρισα ἄνθρωπόν τινα κακοῦ
ἐξωτερικοῦ, ὅστις κατ' ἀρχὰς μοι διή-
γειρε μεγίστην ἀποστροφήν, ἀλλ' εἶτα,
ἀγνοῶ πῶς, εὐρέθην μετ' αὐτοῦ συνδε-
δεμένος· εἶχον ἀπολέση καὶ τὸν τελευ-
ταῖον ὀβολόν. Ἡμέραν τινα μοι ὠμο-
λόγησεν ὅτι ἦτο κλέπτης, βαλαντι-
στόμος· καὶ μοι ἐπρότεινε νὰ ἐνωθῶ-
μεν. Ἐν τῇ ἀπελπησίᾳ ἐδέχθην· ἐσπέρην
τινα ὀλίγον ἔλειψε νὰ συλληφθῶμεν. Ἐ-
κτοτε ἐχωρίσθημεν, καὶ ὁ μὲν σύντρο-
φός μου ἀγνοῶ ποῦ ἐπορεύθη, ἐγὼ δὲ
μετέβην ἐν Ἰταλίᾳ ὅπου ἅμα ἐξήντηλη-
σα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα χρήματα ἅτινα μοι
ἔμενον, ἠναγκάσθην βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ
νιού μου, ὅστις εἶχεν ἤδη αὐξήσῃ, νὰ ση-
μαίνω τὴν κιθάραν ὅπως κ' ἐρδίζω τὸν

ἐπιούσιον ἄρτον. Ἐκτοτε περιεπλανή-
θη· ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ὑποφέρων
τοὺς χλευασμούς καὶ τὰς προσβολὰς
τῶν ἀνθρώπων. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν
ἦλθον εἰς Κέρκυραν· χθὲς οἱ κόποι καὶ
τὰ δεινὰ μὲ εἶχον καταβάλη. Τὰ λοι-
πὰ τὰ γνωρίζεις. Καὶ τώρα μὲ συγ-
χωρεῖς, Ἀγγελική μου; Αὕτη δὲν ἀ-
πῆντησεν, ἀλλὰ δακρυροῦσα ἔπεσεν
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

Μετά τινος ἡμέρας οἱ τρεῖς ἡμῶν φίλοι
ἐπιβάντες τοῦ Ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου
ἀνεχώρησαν διὰ παντός ἐκ Κερκύρας.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 21 Μαρτίου 1877.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Π Ο Ι Η Σ Ε Ι Σ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΣ.

Μὲ δάκρυα 'ς τὰ μάτια μου, μὲ καθρῆ καρδιά
'μπρὸς 'ς τὴ σεπτὴ εἰκόνα σου προσπίπτω, Παναγία
πρὸς Σὲ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν μὲ σέβας προσηλώνω
καὶ τὴν μικρὴ μου τὴν φωνὴν εἰς προσευχὴν ὑψώνω.
Εἰς τῆς σπουδῆς μου τὴν ἀρχὴν, 'ς τὰ πρῶτα βήματά μου
πρὸς Σὲ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἀνοίγω τὴν καρδιά μου,
καὶ ταπεινὰ παρακαλῶ νὰ λάβω προστασία,
καὶ Σὲ νὰ ἔχω φύλακα καὶ ὀδηγόν, Μαρία.
Λένε πῶς ἔχει ἡ ζωὴ καὶ λύπας καὶ πικρίας
καὶ εἰς κινδύνους θά βρεθῶ κ' εἰς μαύρας τρικυμίας
πλὴν Σὺ γενοῦ παρήγορος, εἰς Σὲ ἐλπίζω μόνη
κ' ἡ Θεϊκὴ Σου δύναμις ἄς μὲ ἐλευθερώνη.
Πολλὰς φορὰς θὲ νὰ βρεθῶ μὲ χεῖλη μαραμμένα
ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον μου μὲ χέρια σταυρωμένα
μια λάμψη τότε στέλνε μου] οὐράνια 'ς τὴν καρδιά μου,
Καὶ φώτιζέ μου τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιά μου
Δείχνέ μου πάντα δειχέ μου τῆς Ἀρετῆς τὸ δρόμον,
νὰ εὕρω τὴν ἀλήθεια μὲ τοῦ θεοῦ τὸ νόμον
ἔν πλάσμα, ποῦ παρακαλεῖ μὲ δάκρυα ἔμπρὸς Σου
μὴν τ' ἀρνηθῆς τὴ σκέπη σου, μὴν τ' ἀρνηθῆς τὸ φῶς Σου.
'Ἄκουσε, Δέσποιν' ἄκουσε τὴν ἀσθενῆ φωνή μου.
Γνωρίζεις τὴν καρδιά μου, γνωρίζεις τὴν ψυχὴ μου,
μὰ τὴ λαχτάρα πύλαβες γιὰ τὸ μονογενῆ Σου!
ἄχ! μὴν ἀφίνεις ἔρημον τὰ δύνατο παιδί Σου